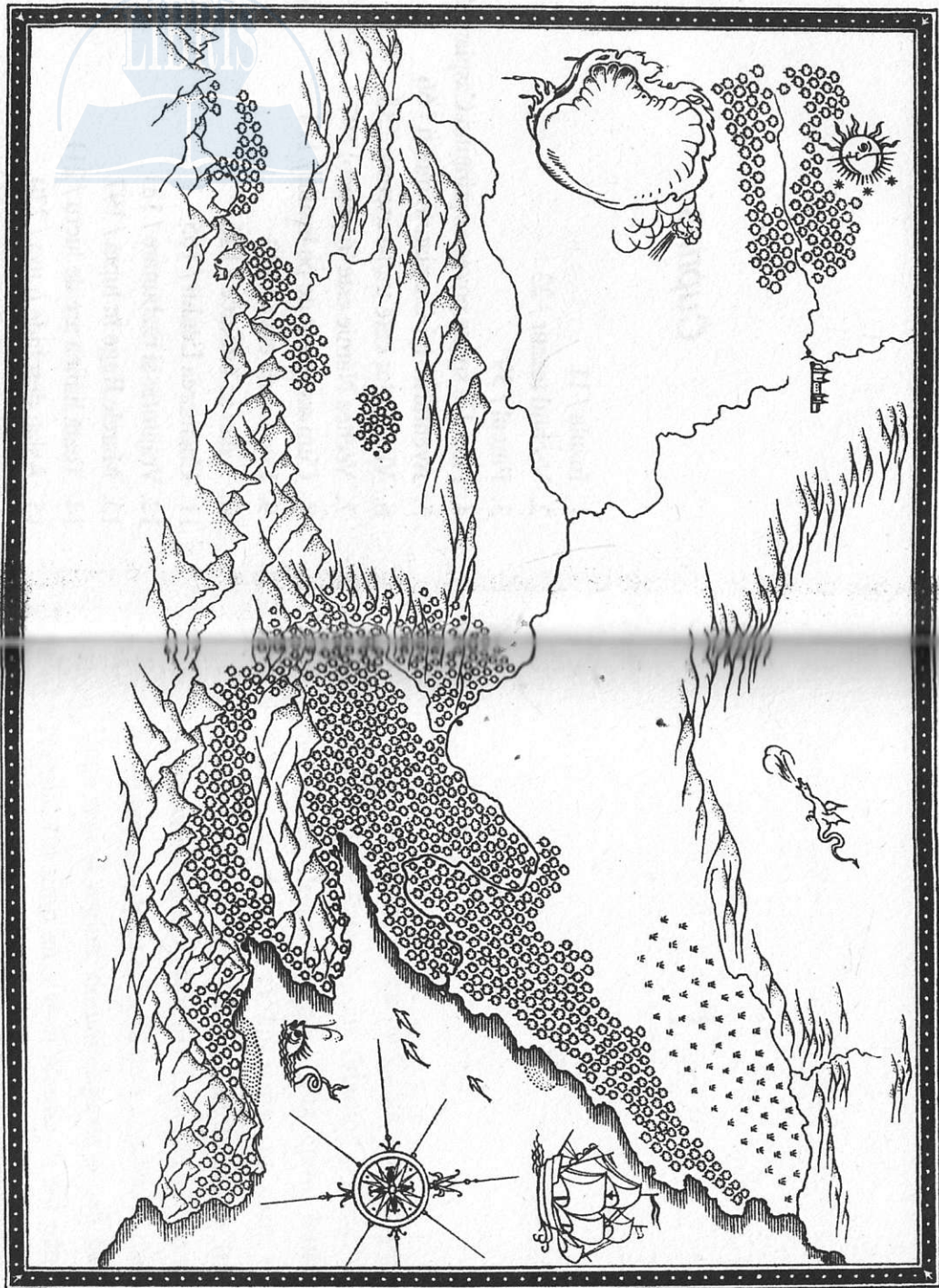

Cuprins

1. Insula / 11
2. Vechiul tezaur / 23
3. Piticul / 39
4. Piticul le spune povestea prințului Caspian / 50
5. Aventurile lui Caspian în munți / 66
6. Viața celor care trăiau ascunși / 83
7. Vechea Narnie este în pericol / 97
8. Cum au plecat de pe insulă / 114
9. Lucy vede ceva / 129
10. Aslan se întoarce / 146
11. Chemarea Leului / 165
12. Vrăjitorie și răzbunare / 181
13. Marele Rege în luptă / 197
14. Toată lumea are de lucru / 211
15. Aslan deschide o ușă / 230

1

Insula

Au fost odată ca niciodată patru copii, pe nume Peter, Susan, Edmund și Lucy; v-am mai vorbit despre ei într-o altă carte, intitulată *Șifonierul, Leul și Vrăjitoarea*, în care v-am povestit prin ce aventură extraordinară au trecut. Au deschis ușa unui șifonier fermecat și s-au trezit într-o lume cu totul diferită de a noastră, în care au ajuns regi și regine, domnind peste o țară numită Narnia. Cît timp au stat în Narnia, li s-a părut că domneau acolo de mulți ani; dar cînd s-au întors prin ușa de la șifonier și s-au trezit înapoi în

Anglia, li se păru că totul nu durase decît o clipă. În orice caz, nimeni nu băgase de seamă că fuseseră plecați, iar ei nu au spus nimănui despre asta, cu excepția unei persoane foarte înțelepte.

Toate acestea se întîmplaseră cu mulți ani în urmă. Acum stăteau toți patru pe o bancă, într-o gară, înconjurați de geamantane și cutii cu jucării. Erau în drum spre școală. Călătoriseră împreună pînă în gara asta, care era un punct de legătură; iar aici, în numai cîteva minute, sosea un tren care urma să le ducă pe fete la o școală și, după o jumătate de oră, un alt tren urma să-i ia pe băieți și să-i ducă la o altă școală. În prima parte a călătoriei, cînd mai erau împreună, li se păruse că încă sînt în vacanță; dar acum, cînd trebuia să-și ia la revedere și să pornească fiecare în altă direcție în numai cîteva clipe, simțeau cu toții că vacanța se terminase și că îi cuprinde melancolia, ca la început de școală; erau toți tare amăriți și nimănui nu-i trecea prin cap ce-ar putea să spună. Lucy mergea la internat pentru prima dată.

Era o gară de țară, pustie și liniștită; în afara lor, nu mai era nimeni pe peron. Deodată, Lucy scoase un țipăt de parc-ar fi înțepat-o o viespe.

– Ce e, Lu? o întrebă Edmund.

Dar imediat făcu și el:

– Oh!

– Ce Dumnezeu... începu Peter, după care renunță și el la ce voia să spună. Susan, dă-mi drumu'! Ce faci? Unde mă tragi? strigă.

– Nici nu te-ating, spuse Susan. Mă trage cineva! Au, au, au, oprește!

Toți băgară de seamă că sînt palizi la față.

– Așa mi s-a părut și mie, spuse Edmund cu răsuflare țaiată. Parcă mă trăgea cineva. Groaznic! Oh, iar începe.

– Mă trage și pe mine! spuse Lucy. Oh, nu mai pot!

– Fiți atenți! strigă Edmund. Haideți să ne luăm de mîini și să stăm unul lîngă altul. Asta e magie, se simte. Repede!

– Da, spuse Susan. Să ne ținem de mîini. Oh, ce n-aș da să nu ne mai tragă!

În clipa următoare, bagajele, banca, peronul și gara dispărură cu totul. Cei patru copii, ținîndu-se de mîini și gîfîind, se treziră într-o pădure atît de deasă, încît de-abia aveau loc să se miște de crengile care îi loveau. Se frecară la ochi și traseră adînc aer în piept.

– Peter, crezi că se poate să ne fi întors în Narnia? îl întrebă Lucy.

– Putem fi oriunde, îi răspunse Peter. Nu văd nimic din cauza copacilor. Hai să-ncercăm să ieșim undeva mai la lumină.

Reușiră cu greu să iasă din desiș printre urzici și ghimpi. Dar aici avură parte de o nouă surpriză. Totul era mult mai luminos și, din numai câțiva pași, ajunseră la marginea pădurii, de unde se vedea o plajă acoperită de nisip. La numai câțiva metri depărtare, apa mării scâldea nisipul atît de încet și de calm, încît nu se auzea, practic, nici un sunet. Nu se zărea nici un țărm în depărtare și nici un nor pe cer. Judecînd după soare, era în jur de ora zece dimineața, iar marea era de un albastru amestecat. Se opriră să respire adînc mirosul de mare.

– Doamne! exclamă Peter. Ce bine e!

Cinci minute mai tîrziu, erau toți în picioarele goale și se bălăceau în apa răcoroasă și limpede.

– E mai bine aici decît într-un tren aglomerat, în drum spre latină, franceză și algebră! spuse Edmund.

După care nimeni nu mai zise o vreme nimic; umblau prin apă în căutare de creveți și crabi.

– Totuși, zise dintr-odată Susan, cred că trebuie să ne gîndim puțin la ce avem de făcut... În curînd o să ni se facă foame.

– Avem sandvișurile pe care ni le-a dat mama pentru drum, zise Edmund. Eu, cel puțin, le am.

– Eu nu, spuse Lucy. Ale mele erau în geanta mică.

– Ale mele la fel, spuse Susan.

– Ale mele sînt în buzunarul de la haină, aici pe plajă, spuse Peter. Avem două porții pe care o să le împărțim la patru. N-o să fie prea amuzant.

– În momentul de față îmi doresc mai degrabă ceva de băut decît de mîncat, zise Lucy.

Și deodată li se făcu tuturor sete, așa cum ți se face de obicei după ce te-ai bălăcit în apă sărată sub un soare fierbinte.

– Parcă am fi naufragiat, spuse Edmund. În cărți, naufragații găsesc mereu izvoare cu apă limpede și rece pe insulă. Haideți să căutăm!

– Vrei să spui să mergem înapoi prin pădurea aceea deasă? îl întrebă Susan.

– Nici vorbă! răspunse Peter. Dacă e vreo apă, se varsă precis în mare, așa că, dacă mergem pe plajă, n-avem cum să nu dăm de ea.

Merseră înapoi pe malul mării, călcînd mai întîi pe nisipul ud și neted, apoi pe cel uscat și aspru, care ți se lipește de degetele de la picioare, așa că se opriră să-și pună șosetele și pantofii. Edmund și Lucy vru-ră să-și lase pantofii și șosetele acolo și să plece în picioarele goale, dar Susan le spuse că asta ar fi o nebunie.

– S-ar putea să nu-i mai găsim și o s-avem nevoie de ei dacă mai sîntem aici diseară, cînd se răcorește.

După ce se încălțară, își continuară drumul pe plajă; aveau marea în stînga și pădurea în dreapta. Nu se auzea nici un sunet, doar din cînd în cînd cîte un pescăruș rătăcit. Pădurea era atît de deasă, încît nu se vedea nimic printre copaci; și nici nu se mișca nimic, nici o pasăre, nici măcar o insectă.

E plăcut să vezi scoici, alge, anemone-de-mare sau crabii micuți în ochiurile de apă dintre pietre, dar te plictisești repede de toate acestea cînd ți-e sete. Copiii, acum că ieșiseră din apa răcoroasă, începură să-și simtă picioarele fierbinți și grele. Susan și Lucy aveau de cărat și pelerinele de ploaie. Edmund tocmai își pusese haina pe banca din gară înainte de a fi purtați de magie, așa că el și Peter duceau cu schimbul haina lui Peter.

După scurt timp, malul începu să cotească spre dreapta. După încă vreo jumătate de oră, cînd trecură de-o porțiune stîncosă, acesta coti brusc. Acum aveau în spate acea parte a mării pe care o zăriseră cînd ieșiseră la început din pădure, iar în față, se zărea în depărtare un alt țărm, acoperit de o pădure la fel de deasă ca aceea pe-al cărei mal mergeau acum.

– O fi o insulă sau putem să ajungem acolo mergînd mai departe pe mal? întrebă Lucy.

– Nu știu, îi răspunse Peter și toți se cufundară în tăcere.

Malul pe care mergeau se apropia tot mai tare de celălalt țărm; de fiecare dată cînd treceau de cîte un promontoriu, copiii credeau că au să dea de locul unde se întîlnesc cele două maluri. Dar fură dezamăgiți. Ajunseră la niște stînci pe care trebuiră să se cațere și de acolo putură vedea mai bine celălalt mal.

– Fir-ar să fie, făcu Edmund, n-are nici un rost! N-o să ajungem la pădurile de acolo niciodată. Sîntem pe o insulă!

Și chiar așa și era. În clipa aceea, distanța dintre ei și celălalt mal era de numai treizeci sau patruzeci de metri. Mai încolo, malul pe care erau ei cotea din nou la dreapta și văzură cum marea îi desparte de celălalt țărm. Era clar că străbătuseră mai mult de jumătate din insulă.

– Uitați-vă! strigă deodată Lucy. Ce-i acolo?

Arată spre ceva lung, argintiu, sub forma unui șarpe, undeva, pe plajă.

– O apă! O apă! strigară ceilalți și, deși erau oboșiți, o luară pe dată la fugă în jos pe stînci și apoi spre apa răcoroasă. Știau că apa e mai bună mai departe de plajă, așa că se duseră drept spre locul de unde ieșea din pădure. Copacii erau la fel de deși și aici, dar apa își săpase o albie adîncă printre malurile înalte, acoperite de mușchi; dacă te aplecai puțin, puteai să mergi de-a lungul apei printr-un fel de tunel de